

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Discursus Prædicabiles, Sive Viridarium Sacrarum Concionum

Paoletti, Agostino

Coloniae, 1677

Pars Prima. Et ecce quidam hydropicus, &c.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55660](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55660)

augur in sua fimo explicans proferim avaritiam qua
quanti magis augeat pecuniam, & desiderium plus
habere. Et ut ostendat eam esse morbum incur-
rabilem, subdit: Constitutus hic erat ante TESVM,
ut curatio non acciperet, nil aliud sibi poterat esse
remedi, nisi stare ante TESVM. Tandem huic
etiam consentit sanctus Pater Augustinus: Hy-
dropicam recte comparamus divitiis avaro, sicut
etiam in quantitate magis abundat humore inordinato,
tanta magis sinit; & iste quanto est copiosior
dicitur, quibus non bene utitur, tanto ardentius
tanta accipit. Videbimus ergo N. avarum
esse hydropicam incurabilem, ac insatiabilem.
Theoniam, ubi experientia clara est superflue re-
flecto. Scio praeter avaro medelam non prodesse,
sed frustaneam esse; nihilofecius obligatio
non vult, ut defimus debito charitatis, ergo id
executioni ponamus, ego voce, vos silentio, ac
scilicet.

PARS PRIMA.

Et ecce quidam hydropicus, &c.

O Mnes Scriptores sacri, & profani, ut in-
satiabilem aviditatem, qui semper me-
tant, ne terra pedibus suis subducatur, & luctan-
do det, angustando ferret, conservando o-
mnem nihilum impendit, ostendant, ac declarent
iniquam fatiantur. Quotidie, ait Cicero, aut
fraudat, decipit, possit, patitur, auferit, eripit, aut
petit spolia, avaritiam expilat, aut testamenta ami-
corum expectat, aut aliud quippiam agit, ut ostendat
sua quisque opus esse. Vivit pauper, ut moria-
tur dives, oblectavit Juvenalis:

Maestitia phrenesis,
Vi lecythi moriatur egenti vivere fato?
Nulli est bonus, omnibus malus, sibi pesti-
mus, scipit Publius Sitas: In nullo avarus bo-
nus est, in se pessimus. Et Sanctus Asterius Episco-
pus Amalae: Avarus propinquus est odiosus, sa-
mulus avarus, amicus inutiles, exieris difficilis, & vix
estabilis, nimis molestus, uxori malus contuber-
nalis, liberorum parvus atque sordidus educator,
suisque maligenus curator, nocui interdivus, sollici-
tus & cogitandus, secum ipse loquens, ac disse-
ntans sibi, qui mente exciderunt, & in in-
firmam lapsi sunt. Denique eum omnibus abundat,
tunc quare omnium egenus ingemisit, praesentibus
non fructur, qua abierit ante quiritas, propriis
non utitur, & ad aliena oculos adiecit. Qui

sudores fatales ei eliquare vult, aperiendi cru-
menam occasionem praebet, Animam potius an-
helat, quam crumenam solvat. Siti praeter ino-
pia animam agere videret, haustum frigidam non
porrigeret, quia manus contractiores Milone
Crotoniates habet, quem sic depinxit Poeta:

Namquam fraude caret, semper meminit avarus,
Erga inopes surdus, ferrea corda gerit.

Animam jactura aurum lucrari nil curat, Stul-
titia genus est alius fecisse lucrum, & sibi parasse
supplicium. Verba sunt divi Valerii Episcopi Ca-
melenensis. Esto arca sicut repleta, conscientiam
esse vacuum nil facit; denum nil melius facit,
quam dum moritur, vel quando tira la calce.
Unde veteri adagio dictum: Avarus nisi cum
moritur, nil recte facit. Sed qui ejus ingluvies
Tantalica, & aviditates insatiabiles ignorat, ille
a Scripturibus imbuti petat, Ovidius sub meta-
phora hydropici dixit:

Crevorunt & opes, & opum furiosa libido,
Et cum possideant plurima, plura petunt.
Quarere ut absumant, absumpta requirere cer-
tant.
Atque ipsa vitis sunt alimenta vices.
Sic quibus intumuit suffusa venter ab unda,
Quo plus sunt pora, plus sitimur aqua.

Nummorum copia ejus cupiditatis mensura
est, quo amplius illa crescit, & magis haec auge-
tur, sic affert Juvenalis:

Interea plenus cum turgit sacculus ore,
Crescit amor nummi quantum ipsa pecunia
crescit.

Si omnia flumina monetas illi affluerent, si o-
mnes flumines argentum effunderent, si aqua maris
fuisset aurum, tamen ejus siti sedanda non es-
sent sufficientes; Claudianus hoc dicit:

Quo vesamuris, teneas utrumque licebit
Oceanum: laxat rutilos tibi Lydia fontes,
Iungantur solum Cresi, Cyrique Terae,
Nunquam dives eris: nunquam sanabere
quaesit.

Semper inops, quicunque capis

Hinc Justinianus Secundus dicere solebat:
Multi numerum, nemo satis. Multis fuit puri auro
pleni,

Idem ibid.
Io. Ovidio
in Monaf.
Ethic. &
Polit. fol.
14. n. 27
D. Valer.
Ep. Camel.
hom. 20
de avarit.

Apud
Ronsier.
class. 2.
fym. 63.
fol. 189.
Ovid. lib.
1. Fast. v.
216.
Juven.
Sat. 14. v.
136. f. 121.

Claudian.
lib. 1. in
Furn. f. 2.

Justinian.
Secundus.

Handwritten notes in the right margin, including the word 'licet' and other illegible characters.

Marialis.

pleni, sed necdum possessionum satis est. Idem & Marialis, Fortuna nimis multis dat, satis nulli. Julius Caesar Scaligerus sui non est impotens, quia in contemptum avari exclamet.

proprie absumere materiam, nec prius dissipaverit, quam materia defecerit. Avarus necesse est retinere poterit igne vehementior est. Et omnia continuando finibus suis occupat. Et que sint finibus auctore, mox uti alium sortitur vicium. Et qui illius sunt de se rapit, non ea qua retro sunt accendit, sed qua his desunt, quae ante profuit, a viciis possessa desiderat.

Iul. Cæs. Scab. Eptidor. lib. 4. fol. 179.

Oinglurvis, o sicut, o fames habendi?
Nos quousque feret? et sermone quousque noxet?
Et de quodam Scuro infatiabilis ille eruditus sic loquitur.

5. Theophilus Alexandrinus avaro maximum esse similitudinem aliter cum inferno, quia etiam anima omnes eo mergentur, Nonquam dicit sufficit, si formis mortui non expletur, sed quousque plures susceperit, tanto plures desiderat. Immo et ego enim avaritia me fatiari potest, sed quousque habuerit plus requirit. Et dicitur Patet Augustinus idem affirmando concludit. Avarus ut inferna dicitur est similis, inferno enim quantuscumque devoratur, nunquam dicitur sati esse, sic avarus ubi devoratur, conflixerit in avaram, nunquam satiatur.

Titus Serozain del. Ital. p. 2. fol. 1068. in Scuro. Avar.

Scurus habet villas, urbana palatia, nummos, Pinguiaque innumeris pradia bubus erar. Huius tamen assidue major succrexit habenda Nunquam divitias exsatiata fames.
Si quis tanto auro quantum ex arario Cæsi sumpsit Alcmaeon filius Lodi Megacis cum oneraret, hoc nil aliud ipsi quam bolus otii lupi foret. De ipso enim verificatur.

6. Sed tempus est ut Scripturas adeamus. In principio mundi Deus aquas volens congregare locum, hanc verba protulit: Congregentur aquae sub caelo, et congregentur in unum. Et apparet aquas, per quae verba terram intellexit. Sed quomodo terra itam ut ab aqua separata est, antequam parere possit? Abulensis respondet, Antea videri fuit in qualitate, et densior erat quam aqua, et ad siccitatem aptior. Et S. Eucher. Lugdunensis dicit, Terra idem vocatur arida, quia siccitas est calorem, et aqua humorem, ita terra naturaliter habet siccitatem. Augustinus, Stencherus opponens, quae eam radiis solis exsiccatam afficit, afficit Non singulari omnipotentia Dei solum fuit facta arida terra, sed naturali potestate solis tunc aridissimam, et attenuandam siccitatemque potestatem. Sed divus Anastasius Saincti alii speculationibus sensu literaliter volans per hanc terram aridam avarum intellegit, qui esto totus sit immeritus inquis bonorum temporalium, ac note in copia auri, et argenti, nihilominus semper aridus est, hoc est avarus, et siccus. Et factum oportet, hoc quoque in loco adnotare quod quando cum aqua Deus fecit terram, non appellatur arida, et frugum feram enim, ac fructum fecit Deus hominum, et non aridum, quando autem fuit suffocata ab aquis, quae supra eam erant, tunc facta est arida. Et desideria mirabilia, terram in profundo ab aquis suffocatum nominat aridam. Demonstrare videtur, quod quod magis terra avari bonis futurum meretur, et magis siccior sit, ac infatibilior appareat. Hinc Deus ejus naturam perfectam habentem, ut ejus ingluviem, ac cupiditatem devocet.

Petr. Cost. in del. p. 2. fol. 823.

Mendicem vix unquam impleveris tri, Multa licet dones, uberiora petet. Sit vel tartareus praesens opulencia Divis, Vel loculus Cæsi, semper avarus eget.

7. Sed relicta profanis Scripturis, animam factorum audiamus. Alterius Praeul Amafia hanc sententiam reliquit: Avaritia est non solum mas. hom. pecunia, caterorumque bonorum cupiditate ferere, adversus. Et ferri praesentiaque alii in super eumulare velle, sed univere loquendo qualibet in re plus quam pars est, aut adeo, enepere, et affectare. Sanctus Gregorius Thaumaturgus, Homini pecuniarum cupiditate flagranti nunquam satietas; quamlibet maximam vim argenti qua siverit. Meus beatus Simon Cassia contra hunc abominabilem defectum non inferius aliis mihi eruditè scripsisse videtur, Avarus non contentatur habitis, inhiat acquirendis, nec acquiescit in acquisitione. Si totus mundus esset possessio ejus, non quiesceret animus ejus. Infatiabilis est avaritia, quae, cum devoraverit iterum ejuris, cum biberit ore pleno divitias adhuc sicut. Ardeatur in nocte doloribus, ut viam inveniat ubi acquiritur.

D. Aster. Episc. A. Masaph. 1. c. 5. in Eccl. B. Simon de Cass. fol. 475.

4. Meritissime divus Clemens avarum igni comparavit; Sicut ignis quanto magis ligna accendit, tanto amplius accenditur, et in valescit, ita et cupiditas avaritatis, per ea quae adipiscitur reficitur, auctior et vehementior efficitur. Confirmat id divus Basilus; Peccatum avaritiae ignis naturae simile, ignis enim postquam incendit, ardeat, omnia

8. Clemens comparavit; Sicut ignis quanto magis ligna accendit, tanto amplius accenditur, et in valescit, ita et cupiditas avaritatis, per ea quae adipiscitur reficitur, auctior et vehementior efficitur. Confirmat id divus Basilus; Peccatum avaritiae ignis naturae simile, ignis enim postquam incendit, ardeat, omnia

eam aridam appellat, Vocavit Deus aridam terram. Idem stabilis Divus Pater Ambrosius: Non hic aridus contenti sunt divites, quia in manibus, & conspectu sunt, sed longe lateque distendunt suas cupiditate: dum sui pecuniarum compendium de alienis quiritur, suspiriosas diffusi sunt. aut cupiditas. Eidem doctrinae plane accedit Rhetor: Vnde quomodo humanum genus non potest habere iura sua, sed longe lateque distendunt suas cupiditate: dum sui pecuniarum compendium de alienis quiritur, suspiriosas diffusi sunt. aut cupiditas.

7. Magnam quid dicit Divus Bruno, quod belluam in arca Noe cepit domuncula illa gentes, de quibus dicit Deus: Mansueti sunt in ea homines: verum dicitur amplitudo, possessionum multitudine, opum copia non sufficiat. Vnde dicitur: Homo sapiens bestias crudeliores: insipienter illa mansueti sunt, & non sufficiunt istis bestias. S. Basilii; mare non transgredi bestias, nec enim egredi suos terminos, solum aratum non admittit cupiditatem suam: aliquam mentem demittitur. Mare terminos habet: nec temeritate egreditur, solum aratum nullam civem scribit tempus, non terminum possidet, verum successioni non cedit, sed vim, namque inimitando, omnia comprehendit, omnia parat, & velut flumina ex parvis initis exorant, deinde paulatim incrementum intolerabile prope accipit, impetu demum violento, quicquid obicitur, secum trahunt. Ego avari cupiditatem motui naturali comparabo, de quo dicitur Philosophi, quod velocius est in fine, quam in principio: decima ad differentiam violenti, qui in fine est caudior, quam in principio, insatiabilis quasi in naturam avari transiit, & ut dicit ille doctus: Quae plura habet ea plura desiderat.

8. Divus Chrysostomus ad populum Antiochenum oratione quadam avaros perstringens, de contentis, eos nomine paradoxi Biliti; avaritiam vero Bultia nuncupavit. Nomen est graecum, quod ex duabus particulis Bili, quod grandem, & Aue; quod famem significat, componitur. Hinc Galenus de eo, qui hac invaliditudine laborat ait: quod perpetuo cibum appetit; & ego

in Artu Dominicali.

credo esse eum morbum, qui a micis lepus vocatur; his ergo os aureum avaros comparat. Non ne vides, quos vocant bulimos, quod semper esuriam: morbus enim est, quod medicorum liberitastantur; isti naturae terminos transcendunt, & superflua acriter, quantumcumque passi fuerint, non sistant: morbus enim est, & finem ignorat. Et quod praeful Antiochenus avaros, & avaritiam per Bultios intelligat, modernus quidam Ecclesiasticus interpretes teltatur, ergo avari Bultia iantantur, qui ultra mensuram necessitatis naturalis appetunt, quam qui excedit, nunquam satiatur; imo vero habendo, ad avaritiam accenditur.

9. Ad hoc alludens vates regalis dixit: Divites aguerunt, & esurierunt. Haec verba ad incudem non posse examinari credo, & logicus illa duo praedicata: Eguerunt, & esurierunt, non posse convenire subiecto divites diceret, & qui similem propositionem assereret, illi ego esse implicentiam ex adiecto responderem, si divites, quomodo aguerunt, & esurierunt? & si aguerunt, & esurierunt quomodo divites: ego hoc non capio, Cardinalis Bellarminus hoc sic interpretatur. Id est qui divites suorum agere, & esurire caperunt, quia divites insatiabiles sunt, & fallaces, & multum variis que periculis exposita. Et Remigius Antiochodensis: Divites: huius saeculi abundantes divitiis, & sibi sufficere credentes, tamen eguerunt illo vero bono foris divites: intus sunt pauperes. Sed Divus P. Augustinus respondet, avaros quantumvis auro, argento abundent, quia tamen parum se possidere putant, nec contenti sunt, ac essent egei continua fame torqueri. Egent ergo, illi divites, egent. Quantum habuit quidam, & quis eum satiarit? sic mortuus est egeus, quia plura volebat, quam tenebat. Hinc sanctus Gregorius Thaumaturgus Homini pecuniarum cupiditate flagranti nunquam satietas, quamlibet maximam vim argenti quaesiverit.

10. Tanta est aviditas avari, ut ferme omnia bona fortunae, omnia auri, argenti crebilitia infinitum a divina cunctipotencia non sint factura, ut dicat sufficit dixerim. Cur Deum post opera sextae diei quiescisse, nec aliis novis operibus prosequendis perterrisse putatis? divina quippe potentia erat, nec est limitata, & qualicumque numerus producat, adhuc plures creati possunt, in infinitum quantum ad numerum, & perfectionem. Imo & illa quae de facto producta sunt respectu producibilium nihil sunt. Et argumentari quis posset Deum nimis parcum, & tenacem fuisse. Ex hoc quidam modernus dubium mo-

endi,

D. Ioh. Chryso. hom. 34. ad pop.

Psal. 39.

Bellar. ibi. n. 10. fol. 176. col. 1. Remig. Antiochod. in 1. Bibl. vet. pp. fol. 689.

D. P. Aug. in ps. 23. conc. 2. l. X. f. 989. D. Greg. Thau.

Bb

Handwritten notes in the right margin, including the word 'licet' and other illegible characters.

10. Hay. in
e. 2. Gen.
23. 2. 44.

Gen. 2.
idem ubi
supra.

B. Simon
de Cass. lib.
3. c. 30. de
avaris.

Hippoc. 7.
de morb.
text 3.

Theoph. 10
c. 18.

Matth. 18.

Matth. 26

Marc. 6. 14

Matth. 15.

fradetur: melius illi erat, si natus non fuisset. Avaritia Judae morbus fuit immedicabilis. Rabanus dicit, qui alius criminibus implicari sunt loquuti sunt. Et ad sanctorum mentem voluti sunt: non Judas reatus sui parvam dedit. laqueo vitam abiecit, unus avaritia laborabat, cui si simul esset, difficile non excurrit. Hinc Divus Chrysostomus in avaros infelicis Judaei successum proponendo invehens dicit: Audiat hoc omnes avari quippe gravissimo Iuda morbo laboratis, quibus illa cura eo orat, qui non habebat ubi caput suum recineret. Et quod illis verbis, et speribus instruetur, ut non argentum, non aurum, non duas tunicas habere vellet. Et tamen reprimere se non potuit. Plurimi scriptores, quod Petrus verbis avaritiam Ananiam ejulque uxorem Saphiram mortuos in terram proftraxerit demittunt. Quare postquam in eorum hoc rem: non est mentus hominum, sed Dei. Verba Apostoli velut fulmen Ananiam in mortuum deiecerunt. Audient autem quibus haec verba, peccatis, et exhortantur. Recta iam magna, et observatione digna magister infelicis, ac discipulus rigidus: Christus in mortuos, vix redidit, ac Petrus vivos in necem dedit: edocuit potius offendentem gratiam facere, septuaginta annis. Et tunc ob simplicem defraudationem, qua totam pecuniam Apostolus non portavit, adeo rigidum se ostendit, ut non potius eum admoveret erroris, ac misericordiam exhiberet avaritiam, ut leges jubent. Misericordia est rigori anteposenda. Petrus Ananiam peccatum elixationem sciebat, vitium sane incurabile, ideo eum emendationis nulla affulget spes, adeo correctionis, et misericordiae vanus fuisset: sic Patet. Loricus: Collegium non necessario praecipere erroris rectorem debere, quando nulla spes est emendationis. Et sanctus Patet Augustinus, Apostolum, qui non scivisset avaritiam eradicanam nullam spem esse, nullatenus eas morti dedit. Et aliam. In avaritia enim si avaritiam Petrus permissit corrigere, non potuisset, sed cum illum perit, alios corrigere. 12. Sanctus Anastasius Nicaenus avaros avaris minus esse deditos, quam futuri homines. Avaritia. Non sunt superbi, non sunt gloriose, non luxuriosi, non invidiosos, non blasphemos, non detestabiles, non otiosi, quod est radix omnium malorum dediti, non vindicativi, imo pauciores injurias, et adversa tolerant. Jejunia, si recte servent, sunt casti, frequentant ecclesias, nec in via spirituali tentationem diaboli obstantiam experiantur. Et demon nullatenus commoveri erga eos, sed & quidquid boni operantur.

fradetur: melius illi erat, si natus non fuisset. Avaritia Judae morbus fuit immedicabilis. Rabanus dicit, qui alius criminibus implicari sunt loquuti sunt. Et ad sanctorum mentem voluti sunt: non Judas reatus sui parvam dedit. laqueo vitam abiecit, unus avaritia laborabat, cui si simul esset, difficile non excurrit. Hinc Divus Chrysostomus in avaros infelicis Judaei successum proponendo invehens dicit: Audiat hoc omnes avari quippe gravissimo Iuda morbo laboratis, quibus illa cura eo orat, qui non habebat ubi caput suum recineret. Et quod illis verbis, et speribus instruetur, ut non argentum, non aurum, non duas tunicas habere vellet. Et tamen reprimere se non potuit. Plurimi scriptores, quod Petrus verbis avaritiam Ananiam ejulque uxorem Saphiram mortuos in terram proftraxerit demittunt. Quare postquam in eorum hoc rem: non est mentus hominum, sed Dei. Verba Apostoli velut fulmen Ananiam in mortuum deiecerunt. Audient autem quibus haec verba, peccatis, et exhortantur. Recta iam magna, et observatione digna magister infelicis, ac discipulus rigidus: Christus in mortuos, vix redidit, ac Petrus vivos in necem dedit: edocuit potius offendentem gratiam facere, septuaginta annis. Et tunc ob simplicem defraudationem, qua totam pecuniam Apostolus non portavit, adeo rigidum se ostendit, ut non potius eum admoveret erroris, ac misericordiam exhiberet avaritiam, ut leges jubent. Misericordia est rigori anteposenda. Petrus Ananiam peccatum elixationem sciebat, vitium sane incurabile, ideo eum emendationis nulla affulget spes, adeo correctionis, et misericordiae vanus fuisset: sic Patet. Loricus: Collegium non necessario praecipere erroris rectorem debere, quando nulla spes est emendationis. Et sanctus Patet Augustinus, Apostolum, qui non scivisset avaritiam eradicanam nullam spem esse, nullatenus eas morti dedit. Et aliam. In avaritia enim si avaritiam Petrus permissit corrigere, non potuisset, sed cum illum perit, alios corrigere. 12. Sanctus Anastasius Nicaenus avaros avaris minus esse deditos, quam futuri homines. Avaritia. Non sunt superbi, non sunt gloriose, non luxuriosi, non invidiosos, non blasphemos, non detestabiles, non otiosi, quod est radix omnium malorum dediti, non vindicativi, imo pauciores injurias, et adversa tolerant. Jejunia, si recte servent, sunt casti, frequentant ecclesias, nec in via spirituali tentationem diaboli obstantiam experiantur. Et demon nullatenus commoveri erga eos, sed & quidquid boni operantur.

quodam velint, iis hoc permittere videtur. *Præstans paradiso.* Hic duo dubia menti meæ subiunguntur. Primum: si totum sancti latrone celeberrimos, ut Josephus, Joan. Baptista, ac alii Salvatorem comitabantur, cur Chrysostronus solum facit mentionem latronis alterum. si maximus honor paradiso ab ingressu hujus latronis obvenit, maximam gloriam Christus tulit, quod cum comitem haberet. Hoc mihi maximum paradoxum videtur, quod paradysus, ac Filius Dei, ab eo, qui decursu totius vitæ nullum opus meritorium, præter actum unicum contritionis elicit, acquirere gloriam debuerint. Ab aliis scriptis Dei, qui fuerunt potentia sanctitatis, ac non excellentias habuit noster Redemptor, et an non cælo honor & gloria ab illis accretet? ab hisque dubio, sed de his non fit sermo, non inicitur mentio eorum quia nil est rati, vel miri, imò res quotidiana est, quod iusti, qui Deo inediis, macerationibus, observantia præceptorum, crucis effusione fervierint, Christo excellentias, & honorem paradysus tribuant. Quod ignis ardeat, Sol micet, res est triffillima, nec ullus id miratur. Et sanctus P. Augustinus ait: *Maius enim miraculum est gubernatio mundi, quam saturatio quing; nullum hominẽ de quing; panib; Et tamen hoc nemo miratur, illud mirantur homines, non quia majus, sed quia rarum est.* Et tamen hic omnis stupor evanescit, omnis admittio cessat. Latro erat avartissimus; hinc in compitis viatores operiebatur, eorum burfas expilabat, & tanta erat eius cupiditas, ut velut bestia in campis ageret cum periculo corporis, & animæ non curaret. Hinc Chrylost. peinde ac admittantibus, quod hic supremo vitæ suæ die affectibus avartitæ valedixerit, ut in triumpho Christi cum aliis beatis sit, stuperet, illius tantum meminit: *Secũ latronẽ adduxit.* Et paradysus tantum, qui ejus dum esset in cruce actus, & à Christo postulari: *Memento mei dum veneris in regnum tuum;* aviditatem ac omnes affectus cupiditatis eradicare valuit, hæc gloria debetur, *Honorem præstans paradysus.* Ac in Christum hæc gloria, quod tantam curationem, avartitiam ab avato ejiciendo fecerit, redundat, *Quem quisque honorem Christus Dominus exhibuit paradysus, dum latronem paradysus donavit; sanè maximum, quia docuit hoc factũ, tanti faciendum esse paradysum, ut propter eum avari divitias contemnant, & parvipendant, quod quidem multum decorem asfert paradysus: quia ita firmiter adhaerent avari divitiis suis, ut eximum sit*

11. Joluz in conflictu dimicabat, & ut ad victricem consequendam Sol cursum produceret opus habebat. Sol ergo cursum filiteret in manibus dare decrevit. *Sol contra Gabacon ne moreretur, Et Lona contra Sallem Ajalon.* Præceptio hinc dicitur dicitur magis facies cæli parvete, ac prædictus quosque hostiles phalanges Amortheorum profterteret firmarunt. *Steteruntq; Sol, & Luna, donec ulcisceretur se gens de inimicis suis.* O magnam stuporem nulla vis nisi divina cursum Solis filiter potest. Et tamen iusto Joluz id præstitit. Sed dum Sol filit, ego in stuporem degeogogot. Ne sub quoquoque prætextu militũ aliquis in obfidione Jericho aurum, vel argentũ hauriat præcepit. *Vos autem cavete ne de his, qui præcepta sunt quippiam contingatis, Et filis prævaricatoribus: qui quid auri, & argenti fuerit, Dominus consecratur.* Non obstant, quod hoc mondatum sub reatu peccati mortis, & inimicitia Dei fuerit laum; Acham nihilofecit auro magis, quam gladio affectus, continere se non potuit, quin laminam auream, & bonam summam argenti clam retineret. Quid? iusto Joluz cursum Solis impedire possit, nec cupiditatem avartitæ relaxate valeat? quis majus paradoxum adducit? *JESUS,* doctrina est sancti Ambrosii, *Novæ, qui potuit Solem sistere ne procederet, avartitiam hominum non potuit sistere ne serperet.* Ad vocem ejus Sol stetit, avartitiam non sistit.

14. Sicut spiritus forent avaram ab avarticia educendi, si res succedat, maximum honorem acquirere, & maxima gloria dignetur. Divus Pater Chrysostronus de triumpho Christi, dum gloriosus Ascensionis die arcem cæli conscendit, spiritus torbeatis, quos e limbo adduxit, hæc verba protulit, *Secum latronem duxit, non confundens calcantibus latronis pedibus paradysum, sed honore*

S. Aug. 11.
4. in D. lo.

Io. de Pin.
11. c. 24
Eccie.

Handwritten text in the right margin, possibly a library or collection stamp, including the word "bibliotheca".

facinus sicut contemnant etiam propter ingressum in paradysum.

25. Sed si tenax cordis humani planta insuflata avaritia adeo sic infixa, quae energia rhetorices eam evellere possit? quis medicus adeo sit expertus, ut pharvacum sanaans hanc hydropem curare valeat? o avari considerando, quod avaritia in vitae periodo exercitum omnium peccatorum ad eam fomentandam patratorem in vos movebit, hanc defectum abominabilissimum e cordibus vestris eradicare deberetis. Inopis, ait

D. Dion. Carth. de rem tent

art. 29. l. 1. opusc. fol. 627. col. 1.

Idem ibid.

D. Bor. ap. Dion. sibi.

Innocent. ap. Dion. ib.

Idem Dion. symb. Ca. 7. sibi Magni.

Dionysius Carthufianus, & avumna, divitiam arvarum tempore mortis, ac deinde avaraliter comprehendunt: in morte namque omnia sua servans relinquere cogitur, & comitatur eum sua cupiditas, pro qua infernalium penuriam calamitatem, famem, & sitim sortitur, in qua gutta aqua. et ne. atur. An deformitas major in anima repetiti possit avaritia? Avaro nihil est sceleratius, nihil est iniquius quam amare pecuniam: hic enim animam suam habet venalem. Et Divus Bernardus, divitiarum insatiabilis amor longe amplius animam torquet, quam eum suo usu refrigeret. Perpende ait Innocentius, ad quot cuncta te avaritia pelliciat. Cupiditas sacrilegia committit, & furta, rapinas exercet, ac praedas, bella gerit, homicidia facit, simoniacum vendit, & emit, inique petit, & rapit, iniuste negotiatur, & foeneratur, instat dolus & fraudibus, dissolvit pactum, violat juramentum, meminit & falsa testimonia loquitur, & pervertit iudicium. Et si credimus eidem Dionysio, eoque pertingit, quod plus querit, & colit nummum quam Deum, & gratias, Magis sedit auro, quam Deo, & si Castolus Magnus ad gloriam Christi dixit:

Christus regnat, Christus vincit, Christus imperat universis.

Avarus hunc honorem suis nummis tribuit. Nummus regnat, nummus vincit, nummus imperat universis.

Ac demum illum pro Deo velut Atheus habet, hinc Poeta:

Tot timet esse Deos, quot sibi incommoda pauperis.

Esse Deos nullo sperat avaritia: Impietate minus quam copia peccat avaritia, ista Deos posuit, sustulit illa Deum.

Ergo si nunquam satis derelictabilis, & nunquam detestata avaritia animam in tali statu collocet, cur ergo tam arcte ejus esse confederatos vos ostenditis? aegidum velut hostem pessimum e cordibus vestris eam profertibite. Ad medicum accersite, ut applicatione pietiosissimi sui sanguinis vestram hydropem cures, recurrite. Ad hoc vos disponetis uti spero, & hujus largitione elemosyna signum date.

guintis vestram hydropem cures, recurrite. Ad hoc vos disponetis uti spero, & hujus largitione elemosyna signum date.

ALTE RA PARS.

16. Licetque satis de siti insatiabili hujus hydropici; sicut & de ejus infamitate notabili discutimus. Nunc anatomiam, desolam nonnullos particulares tam infirmi, quam infirmitatis in vestigando insiteam us restat. O quam mal e hic hydropicus habet? quot humoribus peccantibus abundat? primo oculos obervari volo, de his David. Oculi ejus in pauperes respiciunt, insidiatur in abscondito, quasi leo in spelunca sua. An bene, vel si iustre iudicem, necio. Si pauperes observet, ergo bonum est signum, sed si insatit leonis, qui e suo spelao stantentes ut eos laedat, ac devoret, observat, insidias clam facit, quomodo bonum argumentum deducere poterimus? non spectat pauperes ut is succum, sed num fortuna quid reliquent ei. quod ab eo confeta, non secus, ac avis rapax, quae velans in arcu oculos terrae infixos habet, num quid suo polat aptum occurrat. Insidiatur in abscondito quasi leo. Exterius illi pauperi familia se velle succurrere simulat, sed dextere me, num quid suis rapinis deflinare possit volat. Audite Cajetanum: Oculi ejus ad pauperem vocandum spectant, & ad hoc insidiatur in abscondito vi, & deo quasi sit in cubu suo: leo enim in spelunca sua in cubu suo deolo pro quanto latet: et autem in spelunca ad cavendum eum, qui patat transire securum. Sic rapiet pauperem trahendo illum in rete suam. Verbo: ex oculis eum esse valde malum concludatur.

17. Ad os, & fauces pergamus, & Anatomiam agat idem David, die, o sancte vates: quomodo valent fauces hujus hydropici an sunt infectae: audite. Devorant plebem meam ut cibum panis, id est bona pauperum: non dicit manducant, sed devorant, in glivies haec est insatiabilis. Et qualis est haec metaphoram ut cibum panis? Remus Panis Antiochodotensis id explicat idem affido: quia panis quotidianus vultus est. Et Bellarminus, cum panis quotidianus comidatur, & semper satis, ut panis impie (& quis peior avari) semper. Et cum deo in datione vexant pro, & nunquam satiantur, id est quousque rapuerit. Divus Patre Augustinus ad dicit Cibum enim panis quotidianus est. Devorant autem populum, quia sua commoda ex illo capunt non re fructu manifestum: immo ad eorum salutem equibus praesunt. Fauces male sunt, nimis sunt infectae, ac mortem aeternam indicant.